



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobce: J. B., zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2009, č. j. CPR-4534-1/ČJ-2009-9CPR-237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2012, č. j. 9 Ca 158/2009 – 52,**

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2012, č. j. 9 Ca 158/2009 - 52, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5. 5. 2009, č. j. CPR-4534-1/ČJ-2009-9CPR-237, **se zrušuje.**
- III. Rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Jihlava ze dne 15. 2. 2009, č. j. CPBR-1929/ČJ-2009-064065-SV, **se zrušuje.**
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 568 Kč, k rukám jeho zástupce, Mgr. Radima Strnada, advokáta se sídlem Příkop 8, Brno, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2009, č. j. CPR-4534-1/ČJ-2009-9CPR-237. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního

ředitelství cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Jihlava (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 2. 2009, č. j. CPBR-1929/ČJ-2009-064065-SV. Stěžovateli bylo podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v souběhu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 téhož zákona uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 10 let, přičemž ve výrokové části tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně stanovil, že doba vyhoštění je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Podle ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyla stěžovateli stanovena doba k vycestování z České republiky, neboť byl za tímto účelem podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěn.

Městský soud v návaznosti na uplatněné žalobní námitky dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. V projednávané věci podle něj nedošlo k nezákonnému stanovení doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky. Městský soud přitom odkázal na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozhodnutí ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 – 83, publikovaném pod č. 2586/2012 Sb. NSS a na něj navazující rozsudek ze dne 7. 3. 2012, č. j. 8 As 59/2011 – 82. Uvedl, že správní orgán I. stupně v dané věci využil své pravomoci stanovit v rozhodnutí i počátek doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území, a to tím způsobem, že ji navázal na dobu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

Za neopodstatněnou shledal městský soud i námitku, že stěžovateli bylo postupem správního orgánu upřeno právo na právní pomoc garantované čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ze spisového materiálu je totiž zřejmé, že stěžovateli byl umožněn telefonický kontakt s jeho zástupcem, na základě kterého stěžovatel využil svého práva nevypovídat. Podstatné přitom je, že stěžovatel nedal nijak najevo, že trvá na osobní přítomnosti svého zástupce.

Městský soud nepovažoval za důvodnou ani námitku stěžovatele, že v daném případě nebyl důvod provádět celé řízení v prvním stupni během jednoho dne, navíc v den pracovního klidu. Zákon o pobytu cizinců totiž stanoví pro rozhodnutí krátkou lhůtu v řádu dnů, proto je nutno činit veškeré úkony s největším urychlením. S tímto faktem musí počítat i advokáti, kteří poskytují právní pomoc cizincům v řízeních o správních vyhoštěních.

Stejně tak dle městského soudu neobstojí námitka nezákonnosti rozhodnutí z důvodu, že správní orgány nejednaly jako s účastníkem řízení s manželkou stěžovatele. Toto tvrzení se totiž týká zásahu do práv třetí osoby a nikoliv stěžovatele. Tomu nepřisluší, aby hájil před soudem práva jiných osob.

Uložení správního vyhoštění nezasáhlo podle městského soudu nepřípustným způsobem do rodinného a soukromého života stěžovatele, který si zde počal budovat rodinné a soukromé vazby v době, kdy byl jeho nelegální pobyt na území spojen s opakovaným závažným porušováním právních předpisů. Rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřípustným zásahem do rodinného a soukromého života pouze tehdy, nebylo-li by takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a ochrany soukromého a rodinného života cizince na straně druhé. Nelze ani opomenout, že stěžovatel své rodinné a

pokračování

soukromé vazby nijak nedoložil a k věci nevypovídal. K závěru, že by vyhoštění stěžovatele bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života nelze dospět pouze na základě skutečnosti, že v České republice pobývá jeho manželka. V kontextu celé řady porušení právních předpisů stěžovatelem se tvrzení žalovaného o možnosti uplatňovat rodinný a soukromý život v Mongolsku jako v zemi původu stěžovatele i jeho manželky jeví jako zcela oprávněné. Městský soud dospěl k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele.

Pro věc relevantní není ani odkaz stěžovatele na to, že mu v trestním řízení nebyl s odkazem na rodinný a soukromý život udělen trest vyhoštění. Tato skutečnost nastala až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný tak ani nemohl porušit zásadu legitimního očekávání, jak stěžovatel namítá. Pro úplnost pak městský soud poznamenal, že ani existence trestního rozhodnutí by správním orgánům nebránila ve vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť závěry uvedenými v odsuzujícím rozsudku není správní orgán, který rozhoduje podle jiných právních norem, vázán. To platí jak pro posouzení otázky přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života, tak pro možnost zohlednění trestné činnosti, které se cizinec na území dopouští. Městský soud v této souvislosti zdůraznil rozdíl mezi trestem vyhoštění a správním vyhoštěním jako opatřením sloužícím k ochraně veřejného pořádku. Aby mohl správní orgán posoudit, zda cizinec na území opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy nebo maří výkon soudních či úředních rozhodnutí, je správní orgán podle městského soudu oprávněn zohlednit jakoukoliv úmyslnou trestnou činnost, bez ohledu na to, zda se na cizince v důsledku zahlazení odsouzení hledí, jako by nebyl odsouzen.

Z uvedených důvodů městský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. K výše uvedeným závěrům městského soudu namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonný, neboť obsahuje určení, že doba, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti tohoto rozhodnutí. Odkazuje přitom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 As 68/2011-72, č. j. 1 As 54/2011-78, nebo ze dne 29. 2. 2012, č. j. 4 As 24/2011-71. S ohledem na skutečnost, že předmětná otázka byla předložena k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, stěžovatel navrhl, aby o kasační stížnosti bylo rozhodnuto až v návaznosti na rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené pod sp. zn. 9 As 131/2011.

Stěžovatel se dále neztotožňuje se závěry městského soudu ohledně uplatnění důsledků zahlazení odsouzení, tj. povinnosti hledět na odsouzeného, jako by nebyl odsouzen, kterými městský soud ospravedlnil skutečnost, že správní orgány při svém rozhodování přihlíděly i k dvěma již zahlazeným odsouzením stěžovatele. Odkazuje přitom na konkrétní ustanovení trestního zákoníku. Městský soud provedl nepřipustně restriktivní výklad, pokud uvedl, že pouze soudy rozhodující v trestních věcech jsou vázány ustanoveními o zahlazení odsouzení. I správní orgány jsou přitom podle § 2 odst. 1 správního řádu povinny postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, které jsou součástí právního řádu; jsou tedy povinny se řídit i ustanoveními trestního zákoníku ohledně účinků zahlazení odsouzení.

Na stěžovatele je v důsledku uvedeného nutno hledět jako na osobu netrestanou, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Z uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, či aby rozhodl postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Usnesením ze dne 24. 10. 2012, č. j. 9 As 126/2012 – 26, rozhodla předsedkyně senátu o přerušení řízení podle ustanovení § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., neboť usnesením ze dne 30. 5. 2012, č. j. 9 As 131/2011 – 50, postoupil devátý senát Nejvyššího správního soudu rozšířenému senátu k posouzení otázku, zda byl správní orgán na základě § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011, oprávněn určit ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území tak, že počátek doby nevymezil konkrétním datem, ale spojil s dobou vykonatelnosti daného rozhodnutí, že ji navázal na dobu vykonatelnosti tohoto rozhodnutí. Bylo zjištěno, že k uvedené otázce existuje rozporná judikatura mezi více senáty Nejvyššího správního soudu vycházející ze stejného rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 – 83.

Usnesením ze dne 30. 7. 2013, č. j. 9 As 131/2011 – 63, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodl, že „podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011, byl správní orgán oprávněn stanovit ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, i tak, že se tato doba počítá ode dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným, a byl oprávněn stanovit celkovou délku této doby. Nebyl však oprávněn tuto dobu rozdělovat do více časových úseků např. tím, že by stanovil, že je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, a tedy předpokládal, že již započatá doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, nebude běžet v období, kdy dojde v jejím průběhu k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění“.

Protože rozhodnutím rozšířeného senátu odpadla překážka, pro kterou bylo řízení v projednávané věci přerušeno, rozhodla předsedkyně senátu usnesením ze dne 29. 8. 2013, č. j. 9 As 126/2012 – 42, podle ustanovení § 48 odst. 5 s. ř. s. o pokračování v řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatel je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že v důsledku zahlazení trestních odsouzení je na něj třeba hledět jako na osobu netrestanou. Pokud správní orgány zohlednily jeho dřívější, dnes již zahlazená odsouzení, způsobily tím nezákonnost svých rozhodnutí.

pokračování

Nejvyšší správní soud z předloženého spisového materiálu zjistil, že stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 v souběhu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, tedy protože na území České republiky opakovaně úmyslně porušoval právní předpisy nebo mařil výkon soudních nebo správních rozhodnutí, dále pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a bez platného víza, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Mezi účastníky není sporu o tom, že stěžovatel pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a pobytového víza. Spornou zůstává otázka, zda mohly správní orgány při svém rozhodování zohlednit trestní odsouzení stěžovatele, která již byla zahlazena.

K otázce zohlednění zahlazených odsouzení při posuzování jednání cizince se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 – 34. Ačkoliv první senát Nejvyššího správního soudu rozhodoval ve věci udělení trvalého pobytu, lze jeho závěry vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí konstatoval, že *„ačkoliv bylo odsouzení ... zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku, nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen.“*

Právní úprava obsažená v ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o pobytu cizinců zakotvuje jako důvod pro udělení správního vyhoštění případy, kdy cizinec opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy nebo maří výkon soudních nebo správních rozhodnutí. Obdobně jako v uvedeném rozsudku prvního senátu Nejvyššího správního soudu je vhodné zdůraznit, že důvodem pro udělení správního vyhoštění není sama o sobě skutečnost, že cizinec byl odsouzen v trestní věci či že má záznam odsouzení v rejstříku trestů – ať již zahlazeného či nikoliv. Podstatnou je skutečnost, že se jedná o osobu, která opakovaně a úmyslně nerespektuje na zdejším území závazná pravidla chování, tj. nedodrжуje právní předpisy či maří výkon rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za vhodné poukázat na odlišnost trestu vyhoštění a správního vyhoštění. V judikatuře zdejšího soudu byl opakovaně (například v rozsudku ze dne 25. 4. 2008, č. j. 4 As 24/2008 - 77) potvrzen závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publikovaném pod č. 1164/2007 Sb. NSS, vysvětlujícím, proč nelze správní vyhoštění jako trest chápat: *„Správní vyhoštění ve smyslu ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů je definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestní řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu.“* K takovému názoru se přiklonil i Nejvyšší soud v usnesení ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 4 Tz 11/2010, v němž shledal, že správní vyhoštění za nelegální pobyt

v České republice není „trestem“, který by z důvodu zákazu dvojího potrestání vylučoval pozdější trestní stíhání.

Správní vyhoštění je svou povahou specifickým opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Smyslem úpravy správního vyhoštění v § 118 násl. zákona o pobytu cizinců je umožnit státu ukončit pobyt cizince na státním území, pokud jsou pro to důvody spočívající v osobě cizince specifikované více či méně abstraktně v ustanoveních § 119 odst. 1, resp. § 120 odst. 1 tohoto zákona.

I srovnáním dalších taxativně uvedených hypotéz v ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze dospět k závěru, že podmínkou pro udělení správního vyhoštění není naplnění skutkové podstaty trestného činu, ale jde o takové jednání cizince, které je podřaditelné pod jednu ze skutkových podstat zakotvených v uvedeném ustanovení (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 1 As 11/2008 - 59, publikované pod č. 1639/2008 Sb. NSS). Posouzení podmínek naplnění hypotézy ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona o pobytu cizinců je otázkou samostatnou, kterou pro účely rozhodnutí o správním vyhoštění posuzuje správní orgán nezávisle na řízeních ve věcech trestních.

Nelze současně opomenout, že správní orgán I. stupně dospěl k rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele nikoliv pouze s odkazem na naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, ale zejména v důsledku zjištění, že stěžovatel na území pobývá bez cestovního dokladu a víza, ačkoliv k tomu není oprávněn. Tato námitka proto není důvodná.

Jako důvodnou však Nejvyšší správní soud shledal námitku stěžovatele, kterou brojí proti vymezení doby vyhoštění. Z předloženého správního spisu lze ověřit, že správní orgán I. stupně stanovil v rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky na dobu 10 let s tím, že je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. K tíži stěžovatele tak nestanovil dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území jako jeden soustavný časový úsek, ale pro eventualitu, že rozhodnutí o vyhoštění nebude po určitý časový úsek vykonatelné (např. proto, že stěžovatel požádá o udělení mezinárodní ochrany), vyloučil plynutí doby vyhoštění.

Ze shora citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 9 As 131/2011 - 63, však zcela jednoznačně plyne, že tímto způsobem nebyl správní orgán I. stupně oprávněn dobu správního vyhoštění omezit. Právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců účinná od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 totiž takové vymezení doby vyhoštění neumožňovala. Správní orgán I. stupně proto tímto postupem překročil meze uplatňování veřejné moci, které mu stanovil zákon o pobytu cizinců a rozhodnutí správních orgánů i rozsudek městského soudu tak nemohou v tomto ohledu obstát.

Za situace, kdy ze shora uvedeného důvodu neobstojí rozhodnutí správních orgánů, rozhodl Nejvyšší správní soud postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil jak rozsudek městského soudu, tak rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně.

pokračování

V posuzovaném případě dospěl totiž Nejvyšší správní soud k závěru, že již v řízení před městským soudem byly důvody pro to, aby byla rozhodnutí správních orgánů zrušena. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně konstatoval, že pro zrušení rozhodnutí žalovaného byly důvody již v řízení před městským soudem, který by v dalším řízení, při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení, nemohl vady napadeného rozhodnutí žalovaného nikterak zhojit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí městského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného i o zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Jihlava ze dne 15. 2. 2009, č. j. CPBR-1929/ČJ-2009-064065-SV [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.].

V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí městského soudu a současně i rozhodnutí správních orgánů, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Stěžovatel byl v řízení zcela úspěšný, neboť dosáhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, má proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému.

Zástupce stěžovatele v řízení o žalobě, Mgr. Marek Sedlák, učinil ve věci celkem dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „advokátní tarif“)] a písemné podání ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Mgr. Marek Sedlák doložil osvědčení o registraci k DPH. K nákladům řízení o žalobě se tedy přičítá daň z přidané hodnoty v sazbě platné do 31. 12. 2012, tj. 960 Kč. Žalobce rovněž uhradil soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč.

Zástupce stěžovatele v řízení o kasační stížnosti, Mgr. Radim Strnad, učinil ve věci celkem dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a písemné podání soudu ve věci samé [kasační stížnost ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2 400 Kč. Zástupce stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti zvyšuje o příslušnou částku daně z přidané hodnoty v sazbě platné ke dni ukončení tohoto řízení, tj. ve výši 1 008 Kč.

Celková částka náhrady nákladů řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 13 568 Kč (z toho 2 000 Kč + 4 800 Kč + 960 Kč DPH za žalobní řízení, 4 800 Kč + 1 008 Kč DPH za kasační řízení). Tuto částku je povinen žalovaný uhradit k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Radima Strnada, advokáta se sídlem Příkop 8, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu